

Polona Kores

Poklic, ki ga opravlja naša sogovornica, je igriv, raznolik, domišljjski, kreativen ... in še kakšen pridevnik bi mu lahko pripisali. Je namreč prvakinja igralskega ansambla Lutkovnega gledališča Ljubljana. A Polona ni bila v svoji poklicni karieri le dramska igralka - animatorka, ampak tudi glasbenica. Predvsem pa je srčna (in skromna) sindikalistka, ki jo boljše krivice, prisluhne vsakomur in pravi, da je zanjo vsak človek pomemben.

» Polona Kores pravi, da ima rada dinamiko, gibanje, igrivost. Otroka v sebi pri svojem delu neguje stalno, pravi, da je »psiholog za dušo«, »da se da s ketne« ..., a je pri sindikalnih temah hkrati zelo resna in odgovorna.

Foto M. M.

nosti in s tem deluje preventivno, da ne bo tožb, finančnih stisk. Seveda ima lahko vsak svoje mnenje, ampak to se neha pri pravicah, ki so zapisane v zakonih, v kolektivni pogodbi. Pravica je in mora biti, nihče ne more biti nad zakonom. Direktor ima sicer določeno avtonomijo glede napredovanj. In sindikat mu je lahko pri marsičem v pomoč, tudi če ima težave. Eno je opozarjanje na krivice, drugo pa je skrb za zakonitost.

Vidiš prihodnost sindikalizma v strokovnosti, povezanosti?

Sindikat, vsaj naša Glosa, je zelo strokoven in je velika podpora. V sindikat moraš zaupati, najprej sindikalistu, ki je prvi, na katerega se nekdo obrne, potem pa tudi sindikatu kot instituciji, ki stoji za njim. Vsak mora imeti občutek varnosti. Če ima težavo moj član, to pomeni, da je to tudi moja težava. Če se ta reši, ali pa ne, vpliva to tudi na druge. Ene stvari se lahko hitro razpasejo, zato je treba reagirati nanje. Kot se je recimo glede koronskega dodatka. Sindikalist mora stopiti v ospredje, se sam izpostaviti, da bo bolje vsem drugim. Sama sem sicer na odru in se tako izpostavljam, ne potrebujem pa hvalospevov, saj se mi zdi, da je moje delo v sindikatu nekaj, kar nekdo pač mora narediti. V sindikatu je večja moč, kot jo ima vsak posameznik.

Mojca Matoz

»Sem igralka - animatorka in uživam v tem poklicu,« pravi naša sogovornica, ki je končala študij violine na glasbeni akademiji in je neko obdobje učila v glasbeni šoli, hkrati pa še delala v lutkovnem gledališču. Pravi, da obožuje otroke, da je rada tudi učila, da pa jo je oder osvojil, in ko se je morala odločiti, zanjo odločitev za lutkovno gledališče ni bila težka, saj bi oder zelo pogrešala.

Je tvoje delo tudi naporno?

Seveda, naporne so vaje, prisotna je prisilna drža ... ampak to je povsod. To vzameš v zakup.

V nekem trenutku si postala sindikalna zaupnica Glose. Zakaj in kako?

Zato, ker se je treba potegniti za ljudi, ki se sami ne upajo izpostaviti, a se jim godijo krivice. Vedno me je prizadelo, kaj se dogaja najšibkejšim, v najnižjih plačnih razredih. Seveda se zavzemam tudi za igralko in igralce, ampak tisti, ki je tudi finančno na boljšem, si običajno tudi sam upa več.

Sploh vse krivice je treba popraviti. Treba se je zavedati, da ima vsak svojo vlogo, da, če malo banaliziram, mora nekdo tudi stranišča počistiti, da lahko drug dela nekaj drugega. Že ko sem bila majhna, sem sanjala, da bom pomagala lačnim v Afriki, pa se niti nisem zavedala razsežnosti problemov (smeh).

Kaj mora imeti sindikalist/sindikalistka v sebi, da je »pravi« obraz sindikata?

Da je nekdo sploh lahko sindikalist, mora biti najprej zaupanja vreden človek, imeti empatijo in spoštovanje do vsakega poklica in do ljudi, ki te poklice opravljajo. In seveda mora popravljati krivice, ki se jim dogajajo. Biti mora pripravljen poslušati njihove težave, pa če se zdijo še tako banalne. Za nekoga pač niso.

S katerimi temami se sindikat v lutkovnem gledališču ukvarja?

Koronski dodatek, delovni pogoji, na trenutke tudi urnik oz. delovni čas. Prihaja tudi do tega, da imajo tako igralci kot tehniki tudi po deset ur dela na dan. Nekaj bi bilo mogoče urediti z malo dobre volje, je pa tudi narava našega dela taka, da se včasih moramo prilagoditi. Trenutno je aktualna količina dopusta, tudi količina dela. Ta se je tehnikom namreč zelo povečala z več predstavami, a je njihovo plačilo za delo ostalo enako. To se je nekako uredilo z napredovanji, a bomo videli, kaj še bo. Reševali smo tudi probleme v zvezi z delom garderoberk. Problem so bili in so še koronski dodatki. Teh nam niso izplačevali, češ da nismo bili takrat dejavni, ki je »pomembna za preživetje«. To je sicer dejstvo, ampak kulturno dejavnost postaviti med nepomembne, pa je vendarle malo preveč. Kultura je pomembna, če je ne bi bilo, ne bi bilo jezika ...

Ste bili v času epidemije aktivni?

Direktorju smo rekli, da bi radi delali, in smo delali. Kultura je pomembna in zaradi nje narod preživi. Takrat smo imeli vaje v hiši, drugače pač ne gre, maske smo imeli, ko smo jih lahko. Snemali smo predstave, zgodbe na radiu, imeli smo delavnice. Hiša se je trudila, da bi bili čim prej spet odprti. Bila sem v predstavi, ki je bila prva po zaprtju ☒ tako obiskovalci kot zaposleni smo bili zelo hvaležni. Ko greš v gledališče, pozabiš na tesnobo, na sivino vsakdana.

A zaposleni razumejo, da je sindikat pomemben?

Ja, seveda. Ima pa sindikat lahko pri kom tudi prizvok tega, da je vedno proti, da ruši, da je nekaj negativnega. Direktorju sem recimo že rekla, da midva nisva na nasprotnih bregovih. Ima pa vsak svojo vlogo in se seveda ne moreva v vsem strinjati. Sindikat opozarja na nepravil-